

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 19. novembra 1897.

List 46.

Poslednja sodba

V evangelju prihodnje nedelje, ki je zadnja po binkoštih, napoveduje nam Izveličar oni grozoviti sodnji dan, dan povračila in plačila. Sodba spada, kakor dobro vemo, med štiri poslednje reči. O teh pa je pisano: „V vseh svojih delih se spominjaj svojih poslednjih rečij in vekomaj ne boš grešil“ (Sir. 7, 40.). Ni nam sicer prijetno, kaj tacega razmišljevati, kar nas utegne napolniti z grozo in strahom, a zdravo in koristno je. Zato se tudi mi danes nekoliko pomudimo pri tem predmetu.

Ko je Marija prinesla štirideseti dan Jezusa v tempelj, vzel je stari Simeon božje dete v svoje naročje in spregovoril preroške besede: „Ta je postavljen v znamenje, kateremu se bo zoper govorilo, . . . da se razodenejo misli mnogih src.“ (Luk. 2, 14. 35.) Kdorkoli je kedaj živel in bo še živel, nikdo ni mogel iti mimo tega znamenja, da ne bi se ozrl nanj, zanj zmenil. Ako ga ni hvalil in poveličeval, ga je sramotil in zaničeval, pa nekaj moral je storiti, kar tako pameten človek ni šel mimo. In res so se pri tem odkrile misli njih srca, jedni so bili za Kristusa, drugi proti njemu. Omahljivcev v tem vprašanju ni moglo biti. Zato pa vidimo prej in poznej v zgodovini dva tabora, dve veliki vojski. Jedni je bojni klic: „Tukaj Kristus,“ drugi: „Tukaj antikrist.“ Najhujši boj bijeta ti vojski, zdaj zmaga je jedna, zdaj druga. Ali naj ta boj trpi brez konca in kraja? Ali kedaj poneha? Da, ko bode zemlja dovršila svojo nalogo v načrtu, ki ga ima Bog z nami, ne bode sicer razpadla v nič, iz kterega je izšla po Božji vsegamogočnosti, a nje obličje se

bode prenovilo. In sicer prenovilo v ognju, kakor mislijo cerkveni učeni. V tem vesoljnem požaru bode konec sveta in ž njim človeštva. Takoj po tem pa bo prišel Sin človekov, Jezus Kristus z neba, soditi vse ljudi, ki so kedaj živeli. Pri tej vesoljni sodbi odločilo se bo končno, kdo da je zmagovalc: Kristus ali satan. Pri vesoljni sodbi bo konec boja, Jezus bo poveličan. In to je prvi vzrok tej sodbi. Kaj je Bog vse storil, da bi poveličal svojega Sina. Pripravljal je ljudi nanj 4000 let, njega samega poslal je na svet ter mu dal moč in oblast, da si nabere bratov, sodedičev svoje slave, ki naj ga poveličujejo. Bog dal je človeštvu nešteti milosti le po Kristusu. Poveličevanje Jezusa Kristusa je najvišji namen človekov. A sedaj tega Kristus še ne doseže, ker mu jemlje čast in slavo hudobni duh, kralj pekla. Zato je treba, da se pokaže veličastvo Sinu Božjega ne posameznim, ampak vsem, ne samo notranje, ampak tudi zunanje, ne samo deloma, ampak celotno. Pri vesoljni sodbi razodel se bo Sin Božji vsem, celotno in veličastno. Tedaj ga bodo častili i pravični na desnici, i hudobni na levici, zadnji prisiljeni kot priče njegove neskončne pravice.

A tudi, kar se tiče človeka je vesoljna sodba naredba, ki nikakor ne nasprotuje zdravemu mislečemu razumu. Narava človekova zahteva vesoljno sodbo. Človek ni bitje samo zase, ni osamljen, temveč spada v družino, občino, državo, človek je ud celega človeštva. Prav in spodobno je toraj, da se ne prikaže posamnik samo pred sodnjim stolom Božjim, pri posebni sodbi takoj po smrti, temveč celo člo-

veštvo v svoji vidni jednoti, človeštvo združeno po volji Božji z vezmi človeške narave, to naj stopi pred Sodnika. Tako dejanje javnosti odgovarja božji pravičnosti. Pogosto se oziramo na druge, rekoč: Kaj pa poreko tudi ljudje, če to ali to storim? Včasih so taki oziri napčni, včasih pa tudi ne. Napčni so tedaj, če zaradi ljudij opustimo kaj dobrega ali storimo kaj slabega, napčni pa niso, če se pred kakim dejanjem oziramo na ljudi razmišljajoč, ali jim bomo s tem storili krivico, ali jih zapeljali, ali pohujšali. Sodnji dan bo pokazal vse ljudi takošne, kakoršni so bili v resnici, in za tisti dan bi bilo primerno reči: Kaj poreko ljudje? Če nas je sedaj sram kaj slabega storiti vpricho nekterih ljudij, kako nas bo še le tedaj sram vpricho vseh ljudij, če smo res kaj slabega storili ali kaj dobrega opustili. Na pozorišču sveta zgodi se le prerado, da ljudje zaničujejo Boga in njegovo delovanje v ljudeh, da ponižujejo in tepajo dobre in pobožne. A hudobni duh zmaga v svojih privržencih, jim pomaga do premoženja in časti. Ravno to, da dobro pogosto ne najde priznanja in plačila, ki mu gre, nasproti se slabo hvali in obdaruje, to zahteva, da Bog po svoji neskončni pravičnosti pokaže vsem ljudem, kaj da zaslužijo dobri, kaj hudobni. Človeško življenje na zemlji, in to ne posamnika, ampak tudi celote, je kakor dolga obširna povest, v kateri je pogosto vse tako zamotano in zavito, da ne najdemo z lepa rešitve. Konec povesti pa vedno vse te vozlje razvozlja in spletke razveže. Tako bo tudi po koncu sveta pri vesoljni sodbi. Vse se bo zjasnilo in ločilo.

Razvidno je, da vesoljna sodba nima v sebi nič tacega, kar bi umu nasprotovalo, marveč ravno um človeški zahteva i z ozirom na Boga i z ozirom na človeka, da se kdaj vrši vesoljna sodba. To sodbo je Kristus naravnost napovedal, gotovo je toraj, da bode res prišla, ker Kristus je večna Resnica, in kar reče, se zgodi. — Premnogi paganski narodi imajo in so imeli neke, sicer zmedene, pojme o poslednji sodbi, pri kterih se jedenkrat za vselej odloči usoda dobrih in hudobnih. Prepričanje celega človeštva je tedaj in dobro vemo, da bo po koncu sveta vesoljna sodba. A ne vemo, kedaj bo to, tega nam tudi Gospod ni povedal, kako se bo vršila. Dal nam je pa vendar nektera znamenja, po kterih zamorejo ljudje, ki bodo tedaj živeli, spoznati, da se bliža sodnji dan.

Tako velikanski dogodek, kakor je vesoljna sodba, mora imeti mogočne oznanjevalce in izvanredna znamenja. Vse obnebje, zemlja, solnce,

luna, zvezde, zapusti svoj dosedanji red in tek ter se giblje brez reda, zemlja sama bo zdihovala pod težo vseh mogočih in najrazličnejših nadlog in miru. Ljudje, zbegani po nauku krievih prerokov, bodo koprnili vsled straha in trepeta. Zemlja bo vsplamtela v velikem požaru. Ljudje pomro vsi do zadnjega. Ko se prikaže iz pogorišča nova zemlja in novo nebo (Skr. raz. 21, 1.), poklical bo Bog po angeljih vse mrtve v življenje ter k vesoljni sodbi. Takoj jih bodo angelji ločili, na desno postavijo pravične, na levico hudobne. Prikaže se na nebu znamenje sv. križa, z njim Jezus Kristus, Sodnik. Ob prvem prihodu kazal se je v ponižnosti in nizkosti, zdaj ga bodo pa videli ljudje v veliki moči in veličastvu. Pri stvarjenju pokazala se je božja vsegamogočnost le kot nekaka sled v stvarstvu, a kako občudovanja vredna, kako veličastna je narava radi tega! Na Kalvariji storila je ravno ista Vsegamogočnost, kako se kaže v ljubezni. Nikdar se ne moremo dovolj načuditi tej usmiljenosti in tej ljubezni, ktera je vsegamogočnost pripravila do takih pojavov. V kakem sijaju pa se bode vsegamogočnost Božja prikazala sodnji dan, da bo poveljčala Sinu Božjega, ko je že na križu in altarju tako velika, ko nam je pa Jezusa Kristusa pokazala le v neznatni podobi! Kako se bodo veselili tega povišanja pravični, ko bodo gledali, da je oni, za kterega so po njegovem izgledu delali in trpeli, poveljčan. Gledali so ga prej ali trpečega na križu ali skritega v sv. hostiji, zdaj ga gledajo v veličastvu. Toda grešniki se ne bodo veselili, marveč trepetali bodo pred njim, kterega so zaničevali, kteri pa jih bo sedaj sodil. In tedaj bodo prišle na dan najbolj skrivne stvari. Pred očmi vseh bodo naše misli in želje, in ne samo dela in besede. Sodnik izrekel bode sodbo nad pravičnimi in hudobnimi. Tako pojde človeški rod v večnost, jeden del v srečno in blaženo, drugi v nesrečno in trpljenja polno. Hudobni, kterim se je na zemlji godilo dobro, imeli bodo odslej le hudo in sicer na veke, preganjani pravični pa bodo uživali na veke srečo in veselje. Se li izplača za kratko dobo zemskega življenja dati celo večnost? Kako po ceni so nebesa, le nekaj let trpljenja, potem pa brez konca in kraja blaženost, uživanje in gledanje Boga samega v družbi svetnikov in angeljev. Pač veliki stvari služi kristjan. A velikost te stvari pokazala se bode še le sodnji dan.

Cvetica iz rajskega vrta.

Vianney bogoslovec. Novomašnik. Kapelan v Ecully. Župnik v Ars-u. Njegovo občevanje z župljani.*)

Srečno je dovršil Vianney modroslovske študije in je začel pri župniku Balley-ju teologične. Te se mu niso nič več zdele puste. Tukaj je dobil nekaj za svojo dušo in svoje srce. Dve leti se skrbno pripravlja na izpit za bogoslovnico v Lyonu. Ta skušnjava je bila zanj najhujši poskus. Samozavestni tovariši so mu vzeli ves pogum. Odgovori njegovi niso bili nič vredni. Posledica je bila, da ni bil sprejet v bogoslovje. Njegovega učitelja to hudo zbode. Vendar pa ne obupa, ker je prepričan, da Bog vsakemu izvoljencu naloži na rame križ in gre k ravnatelju semenišča, mu natanko opiše Vianney-ja, in prosi, naj nesrečneža še enkrat puste k skušnji. Vodja dovoli. Sedaj so odgovori boječega kandidata zadovoljili izpraševalce. Vianney je smel stopiti v semenišče sv. Ireneja, da se pripravi za sv. mašniški stan.

Med svetom je Ivan živel že kakor bogoslovec, v semenišči pa je bil angelj. Pobožnost in ponižnost njegovo so videli tovariši, zatajevanje pa je gledal le Bog. Hišnih postav ni nikdar tudi v najmanjši reči prestopil. Ob urah, ko je bilo treba molčati, ni spregovoril. Kadar je bil pa čas počitka, je pa občeval z vsakim, s komur je prišel skupaj. Uljudnost, ki je v zavodih pri mnogih le gola zunanjost, je bila pri njem prava čednost. Naj je bil tovariš še tako različnega značaja, z vsakim se je pogovarjal brez vsake možnosti. Sam o sebi je vedno govoril ponižno. To je vzrok, da se le preveč povdarja Vianney-jeva nevednost, kateri je le milost božja pomagala. Ivan sicer res ni bil izmed onih, ki se leskečejo s svojimi zmožnostimi, imel je pa vendar zdravo, pravilno sodbo. In taki ljudje so več vredni, kakor pa oni, ki so podobni drevesom, na katerih vidiš cvetja, pa malo ali nič sadu. Zato je pa toliko pogostejše pred tabernakljem iskal pomoči. Ondi je klical z Davidom: „Vstani, zakaj spiš, Gospod? Vstani, in ne zavrzi nas vekomaj!“ (Ps. 43.)

Približal se je čas posvečevanja. Skrbno so izbirali predstojniki bogoslovce, ki naj bi postali mašniki. Pridejo do Vianney-ja. Tako pobožen, vzgleden in čist je mladenič, na drugi strani pa tako malo podučen. Ali naj ga spuste, ali naj še čaka? — Takrat ravno ni bilo nadškofa doma. Mesto njega je bil na krmilu mož, ki je posebno dobro poznal ljudi, in jim odkazoval pripravna mesta. Njemu — bil je vikar Courbon — prepuste vso zadevo. Nekaj pomisli, potem pa vpraša predstojnike: „Ali je Vianney pobožen, ali zna moliti rožni venec, ali je vnet častilec Matere Božje?“ „Vsem je vzgled pobožnosti,“ je bil odgovor. „Torej, posvetimo ga. Kar mu manjka, bo nadomestila milost Božja.“

Druzega julija 1814. l. je bil posvečen v subdijakona. Součenec njegov pripoveduje, da se je tedaj na njegovem obrazu zrcalilo nebeško veselje. „Ko smo se vračali iz cerkve v semenišče in peli „Benedictus,“ je Vianney besede: „in ti, dete, boš prerok

*) V zadnji številki se je vrinilo nekaj tiskovnih napak: Na str. 355. v drugi koloni, vrsti 15. beri: ni ga bilo več mesto ni ga videl več. V 19. vrsti beri: kar je mogla, mesto kar sta mogla. V 37. vrsti beri: župnik Ars-ski, mesto Okrski.

Na str. 356. v prvi koloni, v 18. vrsti od spodaj navzgor beri vednostni mesto ondotni.

Najvišjega imenovano. Pojdeš namreč pred obličjem Gospodovim njegova pota pripravljat“ (Luk. 1. 76.), tako navdušeno pel, da mi njegov glas še zdaj doni po ušesih.“ Drugo leto je postal dijakon, in čez 6 mesecev je 29 let star postal mašnik 9. avgusta 1815. Kake misli so navdajale mladega svetnika, ko je daroval Bogu dar, ki ga je celo življenje tako vestno opravljal, ve le Bog sam. V svoji skromnosti in ponižnosti ni nikomur pripovedoval.

Sedaj poprosi njegov učitelj Belley pri škofijstvu, naj mu dajo novomašnika za pomočnika. Prošnja je bila uslišana, in dve srca sta se razveselili: „Balley, ker je upal, da bo svojega učenca, kteremu je odprl vrata v svetišče, vodil tudi v njegovem pastirovanji. Nič manjše pa ni bilo veselje novomašnikovo. Saj je bil Belley njegov najljubši prijatelj. Ob njegovi strani je hotel hvaležni pomočnik razvijati milosti, ktere mu je vlil sv. mašniški stan.

Stari in mladi v Ecully-ju so navdušeno pozdravili duhovna, ktereга so poznali že kot dijaka. „Že takrat nam je bil vsem vzgled, kaj bo še le zdaj, ko je mašnik.“

In niso se motili. Ko je stopil v svetišče Božje zajemat milostij z obema rokama, je vsplamtel v njem ogenj gorečnosti. Zdelo se mu je, da za Boga še ni ničesar storil. Njegove molitve, zatajevanje, poniževanje in požrtvovalnost, vse to se mu je zdelo do sedaj premajhno.

Spovednico njegovo so vedno oblegali. Pred velikimi prazniki je presedel cel dan in še del noči ondi, tako da je komaj dobil časa za sv. mašo, brevir in za skromno kosilce.

Prijazen in postrežljiv proti vsakemu, je bil posebno naklonjen revežem in otrokom. Srce njegovo in denarnik sta bila vsakemu odprta. Dolgo časa je imel le jeden talar. Naravno je bilo torej, da je bil že precej ponošen, in tudi kaka luknja se je pokazala. Ko ga nekega dne župnik opomni, naj ga pogleda, ga vendar naroči pri krojaču, kteremu takoj plača. Komaj pa je bilo pet minut potem, pride neka žena in z milimi besedami toži o nesreči, ki jo je zadela. Kaj stori kapelan? Žalostno ženo potolaži, gre naravnost k krojaču in si izprosi denar nazaj. Še tisti dan ga je imela revica v svojih rokah.

Najbolj pa se je odlikoval v zatajevanji. Z župnikom sta se dogovorila, da bosta skupaj opravila brevir ob določenem času, da ne bosta nikdar spala izven doma, en dan v mescu pobožno preživela in da bosta vsako leto opravila duhovne vaje. Župnik mu je bil v vsem vzgled. Vianney pripoveduje, da mu ni nikdo tako natanko pokazal, kako se more duša vzdigniti nad čutnost in se prisposobiti angelju, kakor on. Pripoveduje, kakšna spokorna oblačila je nosil, kako se je bičal, in kake druge priprave je še rabil, da je napravil svoje telo sužnja duši. Seveda o tem pa ponižni kapelan nič ne pove, da je sam ravnó tako delal. Drug družega sta hotela prekositi v zatajevanji. Jedla nista skoro nič. Rekli bi lahko, da sta skupaj živela ne od jedi, marveč od posta, kakor sv. Benedikt in njegov tovariš iz Rima. Da, tako strogo sta se pokorila, da so ljudje, ko so to skrivnost zvedeli, prosili višjega, naj prepove tako življenje. A predno je prišlo tako povelje od škofa, je šla angeljska duša župnikova po plačilo v domovino. Kljub tako spokornemu življenju je dosegel

starost 66 let. Ko so čez 25 let prekopali pokopališče, so našli njegovo telo še dobro ohranjeno.

Da bi dobili svojemu umrlemu pastirju vrednega naslednika, prosijo župljani Ecully-ski za Vianney-ja. Toda štel se je nevrednega za to mesto in je odbil silne prošnje. Dva meseca pozneje je pa bil imenovan župnikom Ars-skim. V dekretu so bile pripisane besede: „Pojdi, prijatelj tja, (namreč v Ars). Veliko strahu in ljubezni do Boga ni ondi, pojdi ju zasejati!“ (Dalje sledi.)

Misijonska poročila.

Prednja Indija.

Potres v Prednji Indiji je razne misijonske pokrajine silno opustošil. Iz Krishnagara poroča misijonski škof msgr. Pozzi, da sta se cerkev in samostan usmiljenih sester zrušila in da je ostala misijonska hiša v Berhampore le še žalostna razvalina. V Krishnagaru so morali najsv. Zakrament poiskati med zrušenim zidovjem ter ga shraniti v misijonskem stanovanju. Vso naslednjo noč so pred Njim molili. „Ljuba mati.“ piše neka sestra svoji prednici, „sedaj nimamo niti hiše niti cerkve ter spimo pod milim nebom.“ Pravi čudež je, da ni bil nihče ubit, ko je prišel potres tako nepričakovano. Nekoliko prej je postalo silno soparno, potem se je pa začulo votlo bobnenje. „Ven, ven!“ je zavpilo vse povprek, in sestre ter otroci so hiteli na cesto. Tla so zibala, kot bi se hotela odpreti, hiša se je stresla in v hipu je ležala v razvalinah... „Ljuba, predobra mati.“ tako sklepa sestra svoje pismo, „usmili se ubozih svojih otrok! Toda ostali bodemo srčni in to skušnjo z veselim srcem prenesli, ker dobro vemo, da isti usmiljeni Bog mori in oživlja, žalosti in tolaži.“

Najhuje je zadela šiba potresa misijon družbe božjega Odrešenika v Assamu.

Potres v Assamu. — Grozen, dolgo trajajoč potres je porušil dne 12. junija skoro ves Assam. Največje nesreče so se dogodile na Khasiških hribih, in med temi je najbolj trpel kraj Shella, radi svoje „visoko-romantične“ leže. Vas Shella s svojimi 6000 prebivalcev se je vzdigovala od nekega pritoka reke Brahmaputre do vrhunca več tisoč čevljev visoke, strme gore. Če je kdo pogledal to vas iz daljave, zdele so se mu tesno skupaj zidane hiše kakor bele škatljice v prodajalnici, druga na drugo naložene. Jasno je da bi tu potres napravil lahko največje gorje: toda kdo je mislil v Assamu na potres! Znano je bilo, da je Assam nekako zavarovan proti potresu, lo redkokedaj so čutili slabe, po jedno sekundo trajajoče sunke, za ktere se nihče niti zmenil ni. Zato je bilo tudi precej velikih, v več nadstropij zidanih kamnitih stavb, katerih je bilo zlasti veliko v glavnem mestu Shillong u. Tudi naša misijonska poslopja v Shelli, namreč jedna velika cerkev, ktera je bila še-le pred jednim mesecem dovršena, hiša usmiljenih sestra, kakor nekaki viteški grad na neki pečini sezidan sirotišnica, in več družih manjših poslopij, — vse je bilo od kamenja in zato se je tudi vse pri prvem sunku zrušilo. Le posebnemu Božjemu varstvu se imamo zahvaliti, da so rešile sestre in jaz (mis poročevalec) svoje življenje.

12. junija o pol šestih zvečer je bilo. Bil sem v svoji sobi, kar začutim potres. Čeprav se je začelo takoj v začetku močno tresti, vendar se nisem za to veliko zmenil, ker mislil sem si, da bode prešlo, kakor že prej večkrat, brez posebne škode. Ker pa le ni hotelo jenjati, temveč je bilo le vedno hujše, šel sem na plano. Tisti hip začutim grozen sunek; moja hiša in cerkev se sesujeta v kup razvalin; 100 čevljev visoka pečina, na kateri je stala hiša usmiljenih sester, se zamaje, utrga in pridrvi doli; seboj pa posuje in pokoplje nebroj družih hiš. Hiša naših sestra se je udrla v dolgem ovinku po hribu v dolino. Vse je bilo zgubljeno, toda nisem imel več časa o tem premišljevat. Potres je bil vedno hujši in misliti sem moral na lastno rešitev. A kako naj uidem nevarnosti? Za mano strm prepad, na desni strani moja hiša zasuta s pečini, na levi žalostne razvaline moje cerkve, pred menoj pa so se majale visoke pečine kakor drevesa, ko veter zapiše, pod nogami so pokala tla; zgrabim se za neki drog, ki je štrlel izmed dveh skal, da ne omahnem, in gledam vedno na skale in pečine, ki se pred menoj sem in tja majo, da bi se z naglim skokom v stran rešil, če bi se morda vsule proti meni. Tu pade ogromna skala na desno tik mene, in tisti hip druga ravno pred mene. Prva drvi potem dalje v globino, druga pa obstane korak od mene. Preteklo je gotovo že deset minut, potres pa traja še vedno. Gost oblak peska in prahu objame majajoče se pečine, kar nevarnost še pomnoži. (Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Št. Ruperta. Ni dolgo tega, kar so nam naš prevzvišeni g. knezoškof posvetili našo znotraj prenovljeno cerkev in delili zakrament sv. birme, in zopet je obhajala Št. Ruperška fara dneve veselja, namreč ponavljanje sv. misijona. — Vodila sta ga očeta Jezusove družbe gg. Doljak in Vrhovec. Prečastita gg. misijonarja sta pričela misijon v nedeljo dne 31. vinotoka in sta ga končala v nedeljo, dne 7. listopada. Z veliko gorečnostjo so se udeležili verniki pridig, posebno tistih, ki so bile namenjene za posamezne stanove, in z največjo unemo so pristopali k sv. spovedi, ki se je opravljala po stanovih. Ganljivo je bilo vselej skupno obhajilo za posamezne stanove, ko je obhajance jeden izmej č. gg. misijonarjev kratko ogovoril. naj zvesti ostanejo Zveščarju, ktereja prejmejo. Prelepo je bilo videti posebno skupno obhajilo mož, takorekoč vseh družinskih očetov iz cele fare. Z veseljem so prihiteli pomagat v spovednici preč. gg. župniki in kaplani iz sosednih fara, kar naj jim Bog mnogotero poplača. Obhajancev je bilo vseh okolu 3000. — Med božjo službo so peli domači, prav dobro izurjeni pevci pod vodstvom organista gosp. M. Holmarja v cerkvenem duhu, tako da se čuditi moramo, kaj premore vstrajnost v podučevanju petja tudi na deželi. Hvala bodi torej preč. g. župniku Mrvecu, ki nam je sv. misijon oskrbel, hvala preč. gg. Doljaku in Vrhovcu iz Jez. dužbe, ki sta bila vodnika sv. misijona, in vsem, ki so zraven pomagali. Bog daj, da bi dobro seme, ki se je te dni v lepi Št. Ruperški fari sejalo, obrodilo stoteri sad.

Iz Vojnika. Novo cerkev smo odprli v nedeljo, dne 7. novembra. Željno smo pričakovali tega dne in to tembolj, ker smo mnogo časa imeli službo božjo pri podružnici sv. Florijana, kjer je bilo malo prostora. Večkrat smo morali zunaj stati, kar ni ne po leti prijetno, ne po zimi zgodno. Zato smo se z veseljem pripravljali za otvoritev nove cerkve. Ko je prišel določen dan, smo ga obhajali slovesno. Ob treh zjutraj se je iz stolpovih lin razlegalo po našem trgu in po okolici sviranje vesele godbe. Tudi strel pri trgu in po večjih vaseh je oznanjeval daleč okrog vojniške župnije radosten dan. Na tisoče je prišlo ljudstva od blizu in daleč k cerkvenemu blagoslovljenju. Ko č. g. kan dr. L. Gregorec blagoslovljenje dovrši, razlaga poslušalcem z vneto besedo, kaj je cerkev pobožnemu kristjanu. Potem poje sv. mašo. Med njo pospešuje pobožnost vseh navzočih krasno ubrano cecilijansko petje mešanega zbora. Pozno opravilo ima preč. g. Ogradi, opat celjski. Najpoprej blagoslovi dve dragoceni zastavi šolske mladine. Potem oznanuje veliki množici besedo božjo s tako miloto in prisrčnostjo, da poslušalca mora ganiti. Med njegovo slovesno sv. mašo se razlega po cerkvi imenitno petje moškega zbora, kakoršnega Vojničani že dolgo, dolgo nismo slišali. Pri vseh navzočih se bere na licih radost in veselje, da bodo od zdaj najprej svojo pobožnost lahko opravljali v lepi prostorni novi cerkvi. Da, res prostorna je ta cerkev. Vsakdo to lahko sam presodi, ako mu povem, da je 54 m dolga, da je ladija 12 m široka in njeno obzidje 1920 m visoko. Stolp sega v višino 56 m. Poprečna ladija meri 24 m. Cerkev ima podobo dolgega križa (crux immissa 54 : 24) in je zidana v romanskem slogu. Obokana je s križnimi svodi. Kora ima dva drug vrh drugega za moške in ženske posebej. Prižnica je zelo ukusno izdelana. Vsaj to že dovolj priča ime njenega izdelovalca, tirolca Stufesserja. Veliki oltar je izdelal kamnosek Toman v Ljubljani. Podstavek je sestavljen iz raznih komadov poliranega rezanega kamnja. Postamenta ob vsaki strani sta iz belgijskega, antipedium iz bordoljskega (Bordoglio) in kararskega mramorja. Štiri stebriči pri antipediju so izdelani iz kranjskega, lizene iz kroškega (Grasthaler) marmorja. Menza pa je iz Kraševca. Vliči svečniki Samassove tovarne stojijo na poliranem veronskem marmorju. Tudi obhajilna miza je marmornata (isterski in kraševski.) Posebna dika naše cerkve so slikana okna in sicer povesod, celo na žagredu in na stolpu. V prezbiteriju so v njih uprizorjeni svetniki, v drugih pa so geometrični okraski. Vsak, kdor cerkev vidi, mora priznati: G. župnik Vođušek razume, kako se cerkve zidajo, prav dobro. Zakaj on je postavil res hišo božjo, tako veličastno, kakoršne ne najdemo razven v mestih v celi lavantinski škofiji in, kar je občudovanja vredno, dovršil jo je v — dvanajstih mesecih. Bog mu povrni obilni trud!

Razgled po svetu.

Dunaj. Ker se med učitelji vedno bolj izgublja verska ideja in domovinska ljubezen, sklenili so katoliški dunajski učitelji ustanoviti marijansko kongregacijo. Posrečilo se jim je, in 25. sep. se je priključila glavni kongregaciji v Rimu.

Kot patrona so si vrli učitelji izbrali blaženega Kanizija, ki se je tudi mnogo trudil z mladino. Družba šteje že precej udov. Gotovo so si odločni učitelji nabrali mej tovariši mnogo zasmehovalcev in nasprotnikov s tem činom, a ne bodo se jih ustrašili. Ko bi hoteli tudi naši gg. učitelji posnemati dunajske tovariše, bi bilo gotovo koristno za nje in dobili bi kmalu večje spoštovanje pri ljudeh, kakor je imajo sedaj.

Škofovska posvetovanja se bodo pričela 23. t. m. v kardinalovi palači.

Dunaj. Dne 13. t. m. je bil mesto odstopivšega zborničnega predsednika dr. Kathreina izvoljen do sedanji prvi podpredsednik David vitez pl. Abrahamovicz predsednikom poslanske zbornice. Od navzočih 318 poslancev jih je glasovalo zanj 186, levičarji so oddali prazne listke. Ko se je zahvalil novoizvoljeni predsednik za izkazano mu zaupanje ter v daljšem govoru vspodbujal poslance k resnemu delu in obsojal z rezkimi besedami nedostojno postopanje obstrukcionistov, — so levičarji ostavili dvorano. O novem predsedniku se trdno pričakuje, da bode vodil bolj energično zbornične seje kakor mehki Kathrein. Oba podpredsednika se bodeta izvolila v jedni prihodnjih sej. — Vestí, da odstopi minister-ski predsednik Badeni so popolnoma neosnovane, kakor se je grof Badeni v poslanski zbornici sam izrazil.

Ogrsko 6 t. m. se je otvorila konferenca ogrskik škofov glede katoliške autonomije. Manjkalo je 9 dostojanstvenikov, navzočih je bilo 15.

Nemčija. Kakor poročajo časopisi, je zloglasni knez Bismarck smrtno bolan; pozval je k sebi vse člane svoje rodbine. Nemška vlada je darovala za ponemčenje poljskih okrajev zopet lepo svotico — nekaj milijonov. Imajo že preveč denarja!

Grof Pobjedonoscev, višji prokurator svete sinode v Petrogradu, namerava, kakor poročajo petrograjske novine, radi visoke starosti kmalu odstopiti in narediti prostor kaki mlajši moči. Grof Konstantin Petrovič Pobjedonoscev je v sedemdesetem letu svoje dobe Ruski katoličani ne bodo žalovali za njim. Na njegovo mesto pride baje generalni guverner kiewski, grof Ignatjev.

Rim Pretečeni teden so otvorili novi rutenski zavod, za ktereja je daroval naš presvitli vladar 100.000 gld. V ta zavod se bodo sprejemali izključno le Rutenci in zjedinjeni Bolgari. Poleg tega zavoda, zgradil se je drug grški zavod, v ktereja se bodo vsprejemali bogoslovci grškega in melhitskega obreda.

V škofiji Anagni pa je sv. oče dal zgraditi na svoje stroške zavod „Leonicum“, v katerem se bodo izobraževali kleriki. Vodstvo je izročeno jezuitom. Sv. oče se posebno zanima za to škofijo, ker leži v njej njegov rojstni kraj Karpineto.

Rim. Vsled povišanja dohodninskega davka je prišlo do velikih pouličnih izgredov. Množica je razrušila tlak in s kamenjem obsula policijo. Bilo je ranjenih 7 redarjev. Med izgredniki je bil jeden ubit in več ranjenih —

Uboga Italija! Obetali so ji novi gospodarji, da jo osrečijo, pa se vedno bolj bliža svojemu propadu.

Sv. oče je vzlic nasprotnim poročilom liberalnih časnikov popolnoma zdrav. Pred kratkim je vsprejel zopet 500 romarjev, med njimi 160 Ircev;

po avdijenci je bral sv. oče v sikstinski kapeli sv. mašo. Ko so zapuščali romarji kapelo, so navdušeno pozdravljali papeža.

Angleško. Že večkrat smo naglašali, kaka neje-dinost vlada v protestantski anglikanski cerkvi. To pripoznajo Anglikanci sami. Pri zadnji konferenci je rekel nadškof Eublin, da ima lahko vsakdo svoje nazore, vendar se mora tudi na druge ozirati, da se nasprotja še bolj ne poostre.

Gotovo je to značilen dokaz iz ust nadškofa! Nemške protestantske sinode si znajo v tej točki bolje pomagati. Da zakrijejo medsebojne neje-dinosti, se zaletе v glavo katoliške cerkve, v rimskega pa-peža ter hočejo ovreči zgodovinska dejstva, ktera so pripoznali protestantski učenjaki.

Z veličastnostjo in sijajem se je obhajala dne 14. septembra t. l. v Ramsgate 1300letnica, odkar je prišel sv. Avguštin na angleška tla. Protestanti so se katoliških slovesnostij v obilem številu vdele-ževali ter se pri tem prav hvalevredno obnašali. Na željo protestantskega župana so prebivalci povsem protestantskega mesta vse ulice in hiše, po katerih se je premikala katoliška procesija, okrasili z zasta-vami in drugimi okraski. Župan in vsi odborniki so prišli v slavnostni opravi škofom in kardinalom na-proti ter spremili na vozovih procesijo do pristani-šča, kjer se sedaj vzdiguje krasna cerkev in bene-diktinski samostan. Tisoči protestantov so se, kakor poroča katoliško časopisje, z veliko pobožnostjo vde-ležili svečanosti.

Drugi dan so romali katoličani v kanterburško (anglikansko) stolico, kjer jih je protestantski stolni dekan prav ljubeznjivo vsprejel.

Morebiti se vendar že bliža tako zaželjeno združenje anglikanske cerkve z jedino zveličavno rim. katoliško Cerkvijo.

Indija. (Misijon v Maduri.) Škof Bartha piše: Misijonska postaja Madura, kjer je nekdanj deloval sv. Frančišek Ksaverij in kjer je umrl mučeniške smrti blaženi Janez Britto, je postala l. 1836 last oo. jezuitov. Od tedaj je umrlo 165 misijonarjev za sv. vero. Njih delo gotovo ni bilo brezuspešno. Po zadnjem štetju je v tej misijonski postaji 200 000 katoličanov, 830 cerkva in kapel, 4 bolnišnice, 5 si-rotišnic, 260 šol in velik učni zavod, ktereга obi-skuje veliko število paganskih Bramanov. Misijonar-jev je 135, katerim pomaga 300 učiteljev in učite ljic. Usmiljene sestre hodijo po deželi ter krste pri-bližno vsako leto nad 6000 paganskih otrok. Vsako leto sprejmemo tudi več imenitnih Bramanov v na-ročje katoliške cerkve.

Kitajsko. Vsi časopisi prinašajo žalostno vest, da so Kitajci umorili dva katoliška misijonarja. Na-tančnejih podatkov o tem umoru še niso listi pri-nesli in jih ni pričakovati pred mesecem decem-brom. Gotovo ne bo pustila nemška vlada ta dogo-dek v miru, ampak bo strogo zahtevala preiskavo in kazen morilcev.

Amerika. (Lažiliberalizem hoče okužiti tudi ka-toliško cerkev v Ameriki.) Ko prebiramo cerkveno zgodovino, čudimo se bistroumnosti peklenskega duha, ki je spretno skrivajoč svojo osebo v nakano in pod raznimi izgovori umel napadati cerkev Kri-stusovo, cerkev katoliško, da jej ne zada samo hu-dih ran, ampak da jo zadene ravno v srce in jo po-polnoma prevrne in uniči na zemeljskem površju.

Koliko zla — spominjamo se samo novejše zgodo-dovine — je učinil janzenizem, febronianizem, joze-finizem, galikanizem? Zunanje lice teh zmot je člo-veka lahko zapeljalo. Pod krinko prave vere se je skrivalo protestantovstvo. Gospoda je vplivala na svoje države; te so imele na prvi pogled dobre po-stave, v svojem bistvu pa so bile naperjene proti cerkvi, da jej podrežejo žile in jo ovirajo pri nje-nem delovanju. K tem se je pridružil še liberali-zem, kojega glavni steber je bil Lamenaiz. Ta je za-vzel popolno drugo stališče od svojih tovarišev; upiral se je protestantskim naukom, obsojal raci-jonalizem, opozarjal na novodobno znanost. Braneč proti tem dogmo, upirajoč se absolutnej slobodi, pečal se je z mislijo, kako bi ločil cerkev od njenih tradicij in od sedanosti, proti vplivu sv. stolice. In začel je snovati zakone o slobodnej cerkvi in slo-bodnej državi. S takim katoličanstvom v kot! Zelo nesrečno je pa deloval lažiliberalizem v Evropi, in bati se je, da boljšega sadu i v Ameriki ne bo ob-rodil Ljudje, kojim so znane razmere, opzarjajo prave katoličane, naj pazijo in naj bodo oprezni; čutijo namreč, da bi se tudi v njihovo cerkev mogel pri-vleči tak plevel. Zato imajo znakov in razlogov do-volj: 1.) Ideja katoliška in narodna si nista na-sprotni. Seveda hoče zavzeti vsaka prostor, ki jej pripada in se giblje v mejah, koje jim je Bog odlo-čil. Rekel bi, da se preveč povzdiga in povdarja državna ideja, in gotovo pa toliko, da je njej na ljubo opuščena, žrtvovana in zanemarjena ideja ka-toliška. Tako ne sme biti! 2.) Krščanska vera ni in ne more biti načelno sovražna kakı svetovni zna-nosti. Pravimo načelno, ker se resnica vedno sklada z resnico, resnica pa se ne more nikdar skladati z zmoto in neresnico. Vera podpira znanost, ako ta ne nasprotuje resnici. Radi tega čast svetovni znanosti, a še veliko bolj krščanski resnici! Red naj bode ta: Na prvem mestu vera, na drugem znanost. Ta pa mora služiti v to, da se resnica vedno bolj razjasni in božji nauk vedno bolj okrepi. Znanost mora slu-žiti veri, a ne vera znanosti.

3.) Tretji znak pa je, da se deluje v korist la-žiliberalizma, da jih veliko slabo skrbi za ugled sv. cerkve, tako glede na nauk kakor tu li na cerkveno življenje. Do gotove meje se je ozirati tudi na želje ljudstva, a to se zopet ne sme pretirati, ker drugače je zlo. Pred vsem se mora braniti pozitivno načelo o cerkveni avtoriteti. To je skala, koju je postavil Jezus Kristus. Valove ljudskih nazorov in mnenj, ki sedaj močnejše sedaj manj udarja, mora se umi-riti, potolažiti in ravnati po načelih omenjene avto-ritete, a ne drugače. Toda tudi glede tega se mnogo greši. Je še mnogo drugih napak in zmot, ki se po-javljajo radi tega, ker so katoličani pomešani s pro-testanti, ki se dele v mnogovrstne sekte (ločine) in ker se od naše strani premalo pazi, zato lahko za-ide človek sedaj na desno sedaj na levo. Vsekako je gotovo, da bodo marljivi in verni katoličani tem bolj molili, da nesreča ali mine, ali da zlo, ako je že ne morejo več odstraniti, se vsaj zmanjša. Zato nam jamči delovanje tretjega občnega zbora v Balti-moru, ki odkrivši rane ameriških družb, opozarja tudi na sredstva, katerih se naj poprimejo vsi katoli-čani, ki so voljni delovati v korist sv. cerkve in slavo božjo po navodilu najvišje avtoritete in v bla-gor svoje drage domovine ameriškanske.

Amerika. (Halifaks 17. okt.) Zgodovinski Wind-sor, izmed najlepših mest v provinciji, je danes pogorel do tal. Zjutraj ob treh se je vnelo in gorelo je celih 6 ur. Ognjegasci niso mogli ubraniti ognja, in izmed 4000 poslopij jih je ostalo le kakih šest. 3500 ljudij je brez prenočišča, kakih 3000 jih prenočuje v sosednjih hišah v okolici požganega mesta. Ogenj je nastal po noči v nekem hlevu, in močna sapa ga je bliskoma raznesla čez celo mesto, tako da prebivalci niso mogli družega rešiti kakor nekaj obleke. Ker je ogenj grozno razsajal, bili so meščani zelo prestrašeni in v strahu so pozabili rešiti živino, in mnogo konj in goved je poginilo v plamenu. Cela izguba se ceni nad tri milijone dolarjev, a zavarovanje znaša kakih 500.000 dolarjev.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (novembr) 1897.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Vsi, ki bodo ta mesec umrli.

b) Posebni nameni:

- 20.) **Sv. Feliks Valoa.** Jedinost in odločnost za katoliško Francijo. Huda sovraštva. Žrtve spiritizma.
- 21.) **Marijno darovanje.** Okrepčanje društvenega življenja s tesno zvezo z Marijnimi družbami. Prav posebne molitve potrebni duhovniki in redovniki.
- 22.) **Sv. Cecilija.** Katoliški umetniki. Leonova in Görre-sova družba. Ženski posli
- 23.) **Sv. Klemen.** Papež in rimsko vprašanje. Zastopniki katoliškega ljudstva v državnih zborih. Gospodarske zadeve.
- 24.) **Sv. Janez od Križa.** Duhovniki in obhajanci. Hude društvene skrbi. Zadolžene družine.
- 25.) **Sv. Katarina.** Katoliški učenjaki. Rumunska duhovščina. Zabranitev nesrečnih zakonov.
- 26.) **Sv. Silvester.** Ureditve važnih dušnopastirskih zadev. Od socialistov posebno razrita mesta in vasi. Poplačanje dolgov.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Priletel mladenič, da bi se spreobrnil in mu Bog dodelil bogaboječo nevesto, ktera naj ga pripravi na pravo pot.

Listek za raznoterosti.

Osebna vest. Naš rojak in poznani pesnik dr. Mihael Opeka je praznoval vseh svetnikov dan prvo sveto mašo. Bog daj veliko sreče g. doktorju v ptujini in po povratku iz Rima tudi v svoji domovini, ktere se tako rad spominja.

Duhovniške premembe. Gosp. Jožef Ozmec, kapelan v Ljutomeru, je dobil župnijo Sv. Lovrenca

na Dravskem polju. — Gosp. Maksimiljan Ocvirk, kapelan na Muti, pride za provizorja k Sv. Florijanu v Doliču. Ta župnija pa je razpisana do dne 8. dec. — Gosp. Mihael Horvat, kapelan v Ribnici, je postal dvorni kapelan pri knezu Windischgraetzu.

Prezentovan za župnijo Zgornji Tuhinj je č. g. Janez Zabukovec, kapelan v Podbrezjah.

Duhovske zadeve. Preč. g. kanonik J. Erkar je imenovan konzistorijalnim svetnikom; duhovnim svetnikom sta imenovana č. g. profesor A. Kržič in č. g. deželni poslanec in župnik v Gorjah J. Ažman. — Doktor bogoslovja je imenovan veleč. g. F. Čekal, župnik na Studencu. Čestitamo!

Konferenca. Sacerdotes adscripti sodal. in hon. ssi. C. J. so imeli mesečno konferenco dne 11. novebra v Št. Vidu nad Ljubljano. Vsi člani so bili uljudno vabljeni.

Mil. g. škofu krškemu dr. Antonu Mahnič se bo te dni poslal kot dodatek onih daril, ktere je prejel ob svoji konsekraciji od duhovščine ljubljanske škofije, še lep kelih v romanskem slogu. Kelih je okinčan z emajli, kteri predstavljajo patrone vseh šest pri konsekraciji navzočih škofov, namreč: Sv. Antona Pad. (dr. Mahnič), sv. Alojzija († dr. Zorn), sv. Janez Nep. (dr. Glavina), sv. Jakoba Vel. (dr. Missia), sv. Janeza Krst. (dr. Flapp) in sv. Andreja Ap. (Šterk). Kelih je delo ljubljanskega pasarja g. Ivana Kregarja.

„Slovenski Narod“ nalik liberalni židovski preši napada vse, kar je katoliškega. Nedavno se je na podoben način zaletaval v nunsko šolo ter jo prav surovo in neosnovano napadal, češ da germanizuje učenke. In to si drznejo ardititi ljudje, ki so v zvezi z nemškutarji in ki dobro vedo, kake koristi prinaša ravno ta šola, ter sami najraje pošiljajo svoje otroke v njo. Le tako dalje.

P. Henrik Denifle, subarhivar v vatikanskem arhivu, je dospel dne 7. t. m. zvečer v Ljubljano ter ostane danes tu kot gost pri prevz. knezoškofu. Ravnokar je izšel prvi zvezek njegovega najnovejšega dela: *La desolation des églises, monastères, hopitaux en France vers le milieu du XVe siècle.* Učeni dominikan je v njem objavil celo vrsto listin iz vatikanskega arhiva, ki pričajo, kako žalostno je bilo stanje na Francoskem v sredi 15. stoletja vsled dolgotrajne vojne z Angleži. Glavno svoje delo, zgodovino pariškega vseučilišča, pa dovrši s šestim zvezkom, ki izide o priliki svetovne razstave v Parizu.

Domača umetnost. Tukajšnji lekarnik, g. pl. Trnkoc, dal je svoji lekarni na Mestnem trgu napraviti nova vrata (portal), ktera je dal ozaljšati s patronoma zdravnikov, sv. Kozmom in Damijanom. Oglej si ti sliki, kogar slikarstvo zanima: slikani ste v širokem čopičnem potezu ter lepo izdelani. Predstavljata pa svetnika, kako ju angelja poučujeta v njihju zdravniški vedi, in sicer sveti Kozma, ki stoji v rumeni halji ogrnjen v modrim površnikom (togo) v avliji, v roci držeč knjigo, v ktero je umetnik izborna naslikal vrnjico (Aconitum), ter poslušaj angelja, ki se mu je prikazal od desne strani. Sv. Damijan, stoječ ob stebri na verandi nad vrtom, pa je oblečen v vijoletno haljo in ima rumen površnik, na katerem je kaj čudovito izražen značaj tako zvanega brokata. Ta svetnik si kaj verno ogleduje

naprstec (digitalis), kterega pomen mu razklada angelj od leve strani. Škoda, da tako lepi sliki niste pod šipo! — Ti sliki, ki zares povzdigujeta lepoto uhoda omenjene lekarne, je z oljnatimi barvami naslikal domači, našim krogom dobro znani akademični slikar, g. Ljudevit Grilc.

Demonstracija socijalnih demokratov na pokopališču. „Grazer Volksblatt“ poroča o surovosti socijalnih demokratov sledeče: 2. t. m. se je vršil nenavaden prizor na pokopališču in to vsled ravnanja socijalnih demokratov. Socijalistično pevsko društvo in veliko število sodrugov se je zbralo na grobu pred nekaj leti umrlega socijalističnega delavskega vodje Kappanfa, da bi položili nekaj vencev z rudičimi trakovi. Omenjeno društvo je zapelo nekaj pesmic. Vsled petja se je zbralo nenadoma večje število ljudi, ki so v drenju hodili po drugih grobovih in poškodovali svetilke in drugo okrasje; tudi spominki so padali. Policija je posegla vmes; nastal je prepir med policisti in socijalisti. Le počasi in z divjim vpitjem so zapustili sodrugi pokopališče in s tem pokazali svojo oliko. Kakor v najstarejših časih niso bila pokopališča varna pred pagani, akoravno so bila nedotakljiva, tako danes ni noben kraj več svet socijalnim demokratom. In taki ljudje, ki so povsodi znani vsled svojega divjega obnašanja in surovosti, hočejo gospodovati in voditi ljudstvo. To bi bili gotovo izborni ljudski osrečevalci!

Cerkvene molitve za umrle mnogo pomagajo ubogim dušam v vicah. 1.) Konrad Ofidski, iz reda minoritov, molil je po noči v cerkvi in zapazi pred altarjem samostanskega brata, ki je pred kratkim umrl. Ta mu potoži, da mnogo trpi v ognju in ga prosi, naj moli zanj, ker njegova molitev pri Bogu mnogo premore. Takoj moli zanj pobožno oče naš, z dostavkom: „Gospod mu daj večni mir in večna luč naj mu sveti!“ Nato pravi umrli brat: „Oh oče, če bi ti vedel, kako mi je tvoja kratka molitvica polajšala muke, gotovo bi jo za me še enkrat opravil.“ Konrad jo opravi še enkrat in zopet je čutil umrli veliko polajšanje bolečin. Zato ga še enkrat prosi: „Oh oče! pri božjem usmiljenju te prosim, nadaljuj svojo molitev, ki spreminja v tolažbo moje trpljenje!“ Božji služabnik je res nepretrgoma molil; čim dalje je molil, tem bolj se je spreminjala žalost umrlega v veselje; njegov blede obraz se je vedno bolj svetil, in njegova pepelasta obleka spremenila se je v snežno belo. Ko Konrad molitev stokrat opravi, stal je umrli pred njim razveseljen in povečan, zahvalil se mu je za tako hitro rešenje in je šel v nebesa.

2.) Pobožen škof je po dnevi nekoliko zadremal. V sanjah vidi dečka, ki vleče z zlatim trnekom in srebrno vrvico lepo ženo iz globokega vodnjaka. Ko se vrebudi, stopi k oknu in zapazi istega dečka na pokopališču klečečega ob materinem grobu. Vpraša ga, kaj počne tu in deček mu odgovori, da moli za pokojno svojo mater, ki je tu pokopana, oče naš in psalm „miserere“. Iz tega je spoznal mož božji, da je deček s svojo molitvijo rešil iz vic dušo svoje matere, da je oče naš zlati trnek in srebrna vrvica psalm „miserere“.

Darujmo ubogim dušam svoje zaslužnje. Sv. Te rezija piše o sebi sledeče. Duhovnik, kteremu sem se imela mnogo zahvaliti, in ki je prej pri nas oprav-

ljal službo provincijalovo, je umrl. Ko sem zvedela za njegovo smrt, bila sem jako žalostna, in dasi je živel pobožno in čednostno, vendar sem bila v velikih skrbih za njegovo zveličanje. Kajti vedela sem, kako težek odgovor bode moral dati; ker je on celih 20 let opravljal to službo, se nisem mogla ubraniti nekega strahu, ki sem ga čutila zanj. Zato hitim v svojo sobo in prosim Boga, naj vse, karkoli sem v svojem življenju morebiti dobrega storila, njemu zaračuna in kolikor še manjka, naj nadomesti iz zakladnice svojega trpljenja in ga tako reši muk. Ko tako iz globočine srca molim, zazdi se mi, kakor bi videla to dušo globoko iz zemlje lezti in z izrazom najpopolnejega veselja iti v nebesa. Dasi je ta duhovnik precej star umrl, dozdevalo se mi je, kakor bi videla pred seboj moža niti trideset let starega z mladeniško bliščečim obličjem. Prikazen trpela je le kratek čas, vendar sem bila popolnoma potolažena, kajti prepričana sem bila o njeni resničnosti. Nič več se nisem žalostila radi njegove smrti.

Zdravilo za pijanca in preklinjevalca Po celi občini so poznali Šipca, kako hud pijanec je on. Ko je zvečer iz gostilne domov hodil, je bil po navadi popolnoma pijan. Zapazili so tudi, da ni šel takrat nikdar mimo svetih podob, ki so stale ob poti, da ne bi jih bil zasramoval z bogokletnimi besedami. Če je bil trezen, bi ga ne bil nikdo prepričal, da je to res; vedno je trdil: „Kaj tacega pa res ne delam.“

Toda res je bilo in mnogo ljudij je bilo priča tolike brezbožnosti.

Pozno zvečer se Šipec zopet priziblje po cesti proti domu in zasramuje sv. podobe.

To sliši velik, močan hlapec „Čakaj Šipec, ne škodil bi ti spominček na to bogokletnost!“ reče in pograbi debelo gorjačo ter se vleže za bližnji križ.

Čez nekaj minut že prikolovrati pijani Šipec in začne po stari navadi robantati. Komaj izusti par besedij, že pade po njem debela gorjača, s katero ga je obdelaval hlapec.

Na vse grlo kriči Šipec: „Gospod Bog, počakaj, ne bom nikdar več, o dobri zveličar!“

„Boš še kedaj pijančeval?“ mu reče hlapec s spremenjenim glasom.

„Ne, nikdar več, nikoli več, samo ne tolci me nikar, o moj Gospod!“

Vendar mu jih je hlapec še par priložil. Počasi, zdihovaje in solznih očij pride domov.

Vleže se v posteljo, a ne more zaspati. Streznil se je popolnoma.

„Kak grešnik sem pač jaz,“ zdihoval je, „sam Sin Božji me je moral kaznovati. Še večjo kazen zaslužim, ako se takoj ne poboljšam.“

Šipec je bil ozdravljen. Šel je k gospodu župniku in jim povedal kako in kaj se mu je pripetilo in kako je on do sedaj živel. Obljubi jim tudi, da se hoče do dobra poboljšati.

Gospod mu prijazno prigovarjajo, naj opusti dosedanje življenje, da ne bo tudi za naprej celi občini v pohujšanje.

Kar je Šipec obljubil to je spolnil. Malokdaj so bili udarci tako izdatni, kakor ravno sedaj.

Kadar je šel mimo omenjenega križa, vselej se je spoštljivo odkril in rekel: „Gospod Bog, nikdar več ne storim tega, odpusti mi moje velike grehe!“